

L'HOME-RES

L'home-res és una obra escrita per a dos actors (ESTEVE i DOCTOR), una actriu (TXELL). En diverses ocasions els actors hauran d'implicar-se en la manipulació dels titelles i també cedir-los la veu. La resta de personatges (la MARE, l'ESMERALDA, l'ESTEVE reduït i els animals i les bèsties fantàstiques) han estat pensats com a titelles.

L'escenari ha de comptar exclusivament amb una taula, un parell de cadires i un marc buit (sense pintura) darrera del qual s'anirà situant el titella de la MARE cada vegada que mantingui una conversa telefònica amb el seu fill. La taula ha de ser un giny tan ben pensat que pugui convertir-se en llitera d'una consulta mèdica, prat verd, pessebre, faristol per a una conferència, etc.

Que la directora procuri no sentir-se temptada per un tractament realista naturalista de la posada en escena, sobretot en les escenes de parella de caràcter més domèstic (les més perilloses en aquest sentit).

Entra l'Esteve amb el coll de la jaqueta alçat, gorra de visera, ulleres fosques, bigoti.

ESTEVE- Diuen que és de nit, fa fred i el vent bufa. La llum del fanal ens permet distingir un remolí de fulles seques. També diuen que a la fulla que vola més amunt, s'hi arrapa un insecte que ha estat sorprès per la ventada. Ja ha perdut dues potes i s'aboca al buit. L'insecte tria saltar i esclafar-se abans que l'atzar decideixi per ell. I també diuen que un home amb gorra de visera, ulleres fosques i el coll de la jaqueta alçat fa per creuar l'escenari, però a mig camí s'atura sota la llum d'un fanal. Sembla que vol parlar al públic. Primer no acaba de gosar, després s'hi llança. *(Força nerviós, a públic)* Bona nit. Bona nit a tothom. Perdonin que els abordi però... de la mateixa manera que vostès es creuen amb el dret d'aturar pel carrer un personatge famós de la tele, com ara jo, per demanar-li un autògraf, jo els aturo a vostès... Els aturo. Suposo que els més desperts ja m'hauran reconegut, tot i que *(s'abaixa el coll de la jaqueta)* sempre prenc mesures de seguretat *(Es treu la gorra)*. Procuo passar inadvertit *(les ulleres)* entre la gent. Al súper *(el bigoti postís)*, al cinema, als restaurants *(la botarga que du per simular més panxa)*, a les reunions familiars, a Calella de Palafrugell. Ja els puc sentir *(abaixa la veu simulant un murmuri)* Mira'l. És aquell, sí aquell, el de la tele. Sí, el de la tele. *(Pujant el volum)* Efectivament sóc el de la tele i deploro els famosos que viuen la popularitat com un drama personal, m'estic referint a l'Arnau. L'únic que faig és no anar provocant la gent, per això vaig d'incògnit, perquè no sóc un exhibicionista. L'Arnau és... molt contradictori. L'altre dia sortíem de la productora i veiem una senyora... d'una certa edat que se'ns apropa. I de reüll, què veig que fa l'Arnau?: fa un gest per agafar la Montblanc de la butxaca. Però la senyora només

en volia un, d'autògraf. De qui? Meu. Es va picar, l'Arnau. Va fer que no li importava, però es va picar. *(Pausa)* L'Arnau és el meu descobridor. No sempre m'he dedicat a això. Vaig estudiar música al conservatori. Em contractaven per tocar l'orgue a casaments, no el de l'església, sinó l'elèctric durant el convit. Cantava, feia broma, la gent s'ho passava bé. Així em va descobrir l'Arnau i així també vaig conèixer la Txell. Ella era la dama d'honor. En el moment de confusió en què la núvia llançava el ram—

El ram de núvia cau prop de l'Esteve, que el recull. La Txell –guarnida amb flors i una gran pamela- entra corrent, emocionada per recollir-lo.

ESTEVE *(oferint-li el ram)*- Té.

TXELL- No, no. És per a tu.

ESTEVE- Té, de veritat.

TXELL- No. L'has agafat tu.

ESTEVE- D'acord.

La Txell se sorprèn per la indelicadesa de l'Esteve.

ESTEVE- Així va començar tot. Com a mínim aquesta és la versió oficial *(sospira. La Txell li agafa el ram i marxa)*. La meva opinió de la Txell segurament ha canviat força, però continuo tenint raó. Bé, per on anava? Mm, a veure... Diuen que és de nit, fa fred i el vent bufa. També diuen que un home amb gorra de visera, ulleres fosques i el coll de la jaqueta alçat fa per creuar l'escenari, però a mig camí s'atura sota la llum d'un fanal... Vaja, ara he oblidat el tema de què parlava al començament. Mira que ho repasso sempre. Quina ràbia. Què era? És igual, quan arribi a casa ja em vindrà, i llavors us truco *(Fa per marxar)*. Calla, ara ho

recordo, l'Arnau. L'Arnau és el meu descobridor, saben. Ell em va fixar per presentar un miniespai de cinc minuts en el seu programa. A l'Arnau me l'estimo molt, com un germà. De tota manera no permeto que aquest amor fraternal m'encegui. Li reconec les virtuts, que en té moltes, però també li veig els defectes. Per exemple... és egocèntric i...no és gaire bon entrevistador. En el moment de l'entrevista, el programa perd gas i com que després va la meva secció, em toca remuntar-ho a mi. I no és fàcil. L'Arnau també és d'aquelles persones insegures que necessiten constantment que els diguis que són genials i que els riguis totes les gràcies. I me l'estimo molt, que consti. A veure, més defectes... Us he dit que és molt egocèntric? Egocèntric. Sí que ho he dit, només ho repeteixo perquè ja ens coneixem, us entra per una orella i us surt per l'altra. De vegades penso en l'Arnau i em pregunto: realment és un bon senyal tenir tant èxit en aquest món mediocre? Com a periodista és massa groc i com a humorista massa blanc, res de compromís, res de polèmica. Aurea Mediocritas. Jo sempre ho repeteixo a la Txell: només el compromís i la polèmica justifiquen l'humor. I ella fins no fa gaire s'ho creia. La Txell, la meva dona té coses bones i dolentes, com l'Arnau. És clar que, en aquest sentit, tots us assembleu a l'Arnau. Les dues passions de la Txell són fer sucs naturals de taronja i ventilar habitacions. M'hi vaig casar quan ella encara no representava tot el que critico del sistema. Bé, rectifico: ella ja ho representava, era jo que encara no ho criticava. La Txell és pedagoga. I això què vol dir? Doncs que tot el que explica sona interessant, però és molt poc pràctic. Com a pedagoga, és una fervorosa seguidora de la teoria de l'eruga i la

papallona: Jo sóc el cuc i ella m'ha de convertir en papallona. També té una visió molt particular del que seria l'adquisició de coneixements. Una de les primeres nits que dormíem junts em vaig desvetllar de matinada amb una cinta que m'anava repetint "Aquesta vegada és l'amor definitiu, l'amor definitiu." Després van venir altres consignes. Va ser un problema la nit que es va equivocar de casset i em va col·locar una cinta verge. Vaig estar cinc dies en coma. Després de la carrera va fer un postgrau i ara és molt més que pedagoga. Ara és promotora cultural de l'àrea per a la sensibilització artística de l'infant del Museu d'Art Contemporani de Barcelona. Com que la campanya per fer arribar la col·lecció permanent del museu als nanos -ella sempre els anomena així, "els nanos"- va ser tot un èxit, ara projecta fer el mateix amb una retrospectiva de Francis Bacon. Jo no l'aniré a veure. A mi només m'agrada la pintura hiperabstracte (*Assenyala el quadre blanc que hi ha a escena*) L'hem posat perquè, al teatre, els quadres en blanc donen molt bon resultat. Doncs, això, que m'agrada la pintura molt hiperabstracte, però molt. Tant abstracte que només la tinc dins el cap. Així m'estalvio d'anar al museu. La Txell desitja desesperadament tenir nens, nenes, criatures, canalla, nanos, el que sigui. Totes les dones tenen dret a l'instint maternal, però ella abusa d'aquest privilegi. Els ho demostraré amb una prova irrefutable. Des que va decidir de quedar embarassada, l'únic mètode anticonceptiu que fem servir és la meva personalitat. (*Distingim al fons de l'escenari una taula i uns tamborets –casa seva. L'Esteve comença a desvestir-se de la manera més casolana possible. Veiem que sota la roba hi duu un pijama. Per fer més amena l'estona explicarà la següent*

anècdota:) L'altre dia em volia fer creure que havia comprat uns peücs perquè els posés al cotxe. Ella que m'havia fet treure totes les cintes del dia del càncer i l'ambientador amb forma de pi. No els havia comprat per mi, els peücs, els havia comprat pel nen. *(Comença a donar voltes sobre ell mateix)* Un, dos, tres *(s'atura encarat cap a la taula)*. Trio una orientació a l'atzar. I avanço amb confiança. *(Abans de la tercera passa, sona un "mec!")* Ho veuen *(Recull, de terra, un nino de goma)* Fa tres anys que compra joguines. "Són pels nostres fills"... Però abans haurà de quedar-se embarassada. I anem acumulant merda. I no és només això, la Txell l'escampa per la casa, perquè ens anem acostumant a la generació que ens ha de seguir. *(Sota la jaqueta hi porta el pijama. Seu a taula)* Els nanos són així, diu. Puc tolerar que es posi pedagògica, però el que no suportó és que es posi didàctica.

La Txell entra en camisa de dormir, porta una safata amb l'esmorzar (entre altres coses, dos gots amb suc de taronja). L'Esteve col·loca ostensiblement l'ànec de goma sobre la taula.

TXELL- Perdona, no he vist que havia caigut a terra

L'Esteve esternuda i la Txell, diligent, li ofereix el suc de taronja.

TXELL- En vols? *(Esteve agafa el got sense respondre. Fa un glop)* Mm, vitamina C. Has dormit bé?

ESTEVE- Sí. *(Silenci)* Durant els mesos d'hivern, podries esperar que anéssim vestits per ventilar les habitacions?

TXELL- Era això?

ESTEVE- El què?

TXELL- No et veia gaire feliç.

ESTEVE- Que sigui feliç, no vol dir que no ho pugui ser més.

TXELL- Aviat conduiràs el teu propi programa, ja veuràs.

ESTEVE- No és a- (*Veu la cullera dels cereals i la mostra a la Txell. Es tortà, com la de donar farinetes als nens*) Què se suposa que és això?

TXELL- Ups! Una cullereta de nen petit. (*Somriu, recorda alguna cosa i comença a riure. Tot el parlament el farà entre rialles*) Això em fa pensar en una cosa que em va passar ahir al museu. Molt bo, o sigui, molt bo. Ho has d'aprofitar per un monòleg, perquè de debò que és boníssim. Potser t'ho havia explicat. T'ho havia explicat? És que és molt bo. Ahir al museu... ahir o abans d'ahir. No, abans d'ahir no, que era dilluns. Divendres potser, sí. Aquest o l'altre. A que no endevines qui va venir a visitar la col·lecció permanent?. No ho saps? Va! Els nens del "Pi de les tres branques", l'escola on vaig anar de petita. Uns nanos maquíssims. Durant la visita els vaig explicar que hi havia uns quadres que no podrien veure perquè estaven cedits temporalment a la Galeria d'Art de Berlín. I aleshores salta una nena i pregunta a quin museu havíem cedit els títols dels quadres "sense títol". (*Riu estrepitosament*) Ho entens els títols dels quadres (*mima els signes de cometes*) "sense títol". Que graciós. No ho trobes encantador? Ho has d'utilitzar per a un monòleg. Ho faràs? Els vaig dir que ho faries. Ho vaig trobar tant bo que els vaig dir que eres el meu marit. No et pots imaginar els ulls d'il·lusió que feien quan ho van saber. Uns nanos maquíssims. Una delícia. Em van demanar que els escrivissis un autògraf (*Li atansa un plec de fulls grapats*). Aquí tens els noms, són cinquanta nanos. Els volen penjar al suro. (*Li atansa un altre*

paper) Més el de les dues mestres, que -per cert- em van demanar si podien venir de públic al teu programa, amb unes amigues. Els vaig dir que tu ho arreglaries i que cap problema.

ESTEVE (*a públic*)- L'enemic a casa.

TXELL- Estàs molt callat.

ESTEVE- Ho sento.

TXELL- Saps què vaig fer ahir per la nit?

ESTEVE- Què?

TXELL- Vaig organitzar l'armari. I tu?

ESTEVE- Filmoteca.

TXELL- Filmoteca. I què hi feien?

ESTEVE- Una pel·lícula.

TXELL- Una pel·lícula?

ESTEVE (*silenci*)- Doncs això, una pel·lícula.

TXELL- Quina carrera vas estudiar?

ESTEVE- No comencem.

TXELL- Respon.

ESTEVE- Ja saps com m'irrita que et posis didàctica.

TXELL- No em poso didàctica, em poso pedagògica. Un idiota distingiria la diferència. Quina carrera vas estudiar?

ESTEVE- Saps perfectament què vaig estudiar.

TXELL- Què vas estudiar?

ESTEVE- Periodisme.

TXELL- Sí, però com es diu la carrera?

ESTEVE- Ciències de la Comunicació.

TXELL- Comunicació! Exacte.

ESTEVE- “L’increïble home simètric”. Aquest és el títol.

TXELL- “L’increïble home simètric”. I de què va?

ESTEVE- Tothom sap de què va.

TXELL- Doncs, jo no.

ESTEVE- Mira, tothom coneix l’argument. Ho diu el títol. El protagonista és un tipus normal i corrent que per culpa d’unes radiacions entra en un procés inaturable, es va fent simètric. Totalment simètric. És molt angoixant. Tot simètric: els dits, les pigues, la cicatriu de l’apendicitis...

TXELL- I el cor?

ESTEVE- El cor el té centrat.

TXELL (*displícit*)- És una pel·lícula. I les parts íntimes?

ESTEVE- Se sobreentén que també. Es va fent tot simètric. Però això no és l’important, el fonamental és la reflexió vital que se’n treu, saps? La pel·lícula acaba amb un monòleg que fa posar la pell de gallina. La primera vegada que la vaig veure em va marcar molt: Diu (*s’escura la gola i es disposa a monologar. El to serà progressivament més exaltat*): “Continuava el procés de hemigemmació, fins a convertir-me... en què? Meitat original, meitat còpia de mi mateix? Què era jo? Un ésser emmirallat? O era l’home del futur? Si hi tornaven a haver altres fuites radioactives em seguirien altres éssers en aquest camí cap aquest nou món reflectit? Tan propers –el simètric i l’asimètric. De sobte, vaig entendre que eren els dos extrems d’un mateix concepte. L’increïblement idèntic i l’increïblement divers eventualment es troben, tancant un cercle gegant. I aleshores vaig encertar la resposta de

l'endevinalla de la simetria. Fins llavors només havia pensat en termes de dimensió humana, anatomia, biologia... Però una existència en aquestes circumstàncies comença i acaba en la concepció de l'home, no en el món de les idees. I vaig sentir el meu cos convertint-se en idèntic a ell mateix. Les meves pors es varen esfumar. En el seu lloc hi havia acceptació. Tota aquesta majestuosa asimetria de la creació havia de significar alguna cosa. I, aleshores, jo també significava alguna cosa. *(Alça els braços en el punt culminant)* En mi renaixia el sentit primigeni de la geometria euclidiana" *(Es fixa en la llargada d'una de les mànigues del pijama)* Mira. La màniga. És massa llarga.

TXELL- Ningú no és simètric *(comença a desparar la taula)*.

ESTEVE *(espantat)*- Però... mira. Ho veus? I l'altra. És massa llarga. Ho veus? Tot em va gros. Ho veus? No és normal. Potser... potser s'han equivocat a la tintoreria.

TXELL *(sense parar-li atenció)*- Els pijames no van a la tintoreria. Els teus pijames, els rento jo a casa.

La Txell marxa.

A la vista del públic, l'Esteve es redueix fins a 1 metre d'alçada (conserva el cap de l'actor, però el cos ja és de titella). Vesteix un d'aquells pijama-manta d'una peça amb cremallera davant que porten els nens per dormir a l'hivern. L'aspecte de l'Esteve és ridícul i grotesc. En acabar el procés de reducció sona el telèfon. L' Esteve despenja. El llenç blanc del quadre cau. Darrera el marc hi veiem la mare amb una mascareta de cogombres manipulada per l'actor que interpreta el doctor.

MARE- Esteve? Nen?

ESTEVE- Sí?

MARE- Em sents?

ESTEVE- Més o menys.

MARE- Tot ha anat molt bé. L'operació ha anat divina.

ESTEVE- Me n'alegro, mare.

MARE- Ja ho sé. *(Pausa)* I com us va a tu i a la Txell?

ESTEVE- No és el nostre millor moment.

MARE- No li facis cas. Ja se n'adonarà.

ESTEVE- De què?

MARE- La capacitat d'una dona per fer canviar un home és nul·la, amb l'excepció que l'home sigui un nadó amb els bolquers bruts, aleshores l'eficàcia és del 100%.

ESTEVE- Ah.

MARE- Al món hi ha dos tipus de dones, les del tipus A són com la Txell. Les del tipus B també seguim la teoria de l'eruga i la papallona, però en el nostre cas s'enuncia així, "la teoria de l'eruga que es converteix en papallona només funciona amb erugues i papallones". En general, el tipus B ens anomenem dona contemporània.

ESTEVE- Suposo que sí.

MARE- És clar que sí. I com va la feina?

ESTEVE- Deixar-la era el més sensat que podia fer.

MARE- Ja t'han donat el lloc d'aquell, de l'Arnau?

ESTEVE- Mare ja ho saps, la televisió és una etapa superada. M'he acomiadat.

MARE- Acomiadat? Per molt poc temps. Els canals de televisió se't prendran de les mans. Tothom voldrà tenir un humorista amb les teves qualitats.

ESTEVE- Un humorista de les meves dimensions.

MARE- No t'has de tancar. Truca a la tele-5 i a la tele-1 i a la tele-3, no, a l'antena-3.

ESTEVE- Els he dit, a tots, que no.

MARE- Els hi portes un currículum i tots t'obriran les portes. I solucionat.

ESTEVE- Sí, mare.

MARE- I solucionat. Veus que fàcil?

ESTEVE (*silenci breu*)- No preguntaràs com em trobo?

MARE- Ai, què tens, fill? No m'espantis.

ESTEVE (*com un retret*)- Ho saps perfectament. No penses preguntar?

MARE- No t'enfadis. Creia que preferiries distreure't i pensar en coses bones.

ESTEVE- Doncs, no. Vull pensar en coses dolentes. Potser tu també hauries d'obrir els ulls.

MARE (*rumiant la pregunta*)- D'acord. Bé... Això... ¿Com estàs d'allò que... que els metges... et miren?

ESTEVE- Malament, gràcies. Em continuo reduint. Estic pels 90 centímetres.

MARE (*molt incòmode*)- Em sona que conec un excel·lent cirurgià que a més és especialista en... això.

ESTEVE- En què?

MARE- En... en el tema.

ESTEVE- Perfecte, hi aniré.

MARE- Pensa que és una eminència.

ESTEVE- Gràcies, mare.

MARE- Està científicament comprovat, és una eminència.

ESTEVE- Gràcies, mare. Adéu (*Penja*).

MARE- Una eminència...

La mare desapareix del marc del quadre.

Entra la Txell.

TXELL (*molt interessada*)- Has acceptat?

ESTEVE- Què?

TXELL- Parlaves amb l'Arnau?

ESTEVE- Oblida'l. No penso acceptar l'oferta. (*Pausa*) Era la meua mare.

TXELL- Ah, ja li han donat l'alta?

ESTEVE- Avui li donen l'alta a Río de Janeiro i demà passat la ingressen a Buenos Aires.

TXELL- Com està?

ESTEVE- Segurament més jove: més rossa, més prima, més estirada.

TXELL- No siguis dolent amb ella que és la t--

ESTEVE- Sí. Suposo que, d'una manera o altra, tots acabem sent així de ridículs, no et sembla?

TXELL- No.

ESTEVE (*mirant-la de cap a peus*)- Aurea Mediocritas.

TXELL- Però--

ESTEVE- És un dir.

TXELL- Ho sé, en llatí.

ESTEVE- No. Són formes de parlar. Com dir que... hem vingut al món a patir...

TXELL- Esteve, tot s'arreglarà.

ESTEVE- Només era un exemple. És com dir que tenim el que ens mereixem o que totes les dones sou iguals.

TXELL- No necessito més exemples, t'he entès perfectament.

ESTEVE (*segueix enumerant*)- O que totes les dones busqueu el mateix, oi? Oi?

TXELL- A què ve això?

ESTEVE- O que tots ens acabem prostituint (*pausa*) a la feina.

TXELL- Què tens?

ESTEVE- Deus estar d'acord amb mi.

TXELL- Per què? Jo em sento molt realitzada com a promotora cultural.

ESTEVE- Aurea Mediocritas!

TXELL- Encara sort que m'omple, perquè si, com tu, decidís que la feina del MACBA és prostitució potser preferiria plegar.

ESTEVE- No ho entens.

TXELL- I llavors ja em diràs qui pagaria la hipoteca i qui pagaria el menjar i la roba i tot. No hi havies caigut, oi?

ESTEVE- No m'expliquis que has de treballar el triple per tirar endavant la casa. (*Pausa*) No has entès res de res.

TXELL- Per què et diverteix tant confondre'm? (*Esteve deixa anar una rialla nerviosa*) No riguis. No riguis de mi i no em miris amb aquests ulls,

se't posa cara de viciós. No em diguis que no entenc res. Mira'm. No treguis temes de conversa per fer-me sentir estúpida.

ESTEVE- Doncs no em renyis si faig cara de viciós. Però, sobretot, no et facis la víctima, perquè qui dels dos s'ha convertit en un monstre? ¿Qui dels dos va vestit com un capullo amb aquest pijama que fa boles--

TXELL *(amb llàgrimes als ulls, però corregint)*- "Manta que camin--

ESTEVE- Amb la manta que camina del nostre futur fill. ¿Qui dels dos va vestit amb la manta que camina? Qui, eh?

TXELL *(acota el cap)*- Tu *(pausa)*. Perdona *(buscant un somriure conciliador)*. Et podré acompanyar al metge especialista en desordres del creixement?

ESTEVE *(a públic)*- Quan fa aquest posat es converteix en algú necessari. Així de bonica... *(A la Txell)* Sisplau, acompanya'm a l'especialista.

TXELL *(va a seure al costat de l'Esteve, s'abracen)*- Ho sento. *(L'Esteve li acaricia la galta tendrament)* ¿Trucaràs a l'Arnau per dir-li que acceptes l'oferta del programa?

ESTEVE- Només em volen per ensenyar-me a l'audiència.

TXELL *(acaricia les mans de l'Esteve)*- Però tu seràs el director. Serà com tu vulguis. Truca.

ESTEVE *(acaricia una cuixa a la Txell)*- Potser més tard.

La reacció automàtica de la Txell és apartar-se.

TXELL *(procura dissimular)*- Em fas pessigolles, dolent. *(Silenci. Lentament, l'Esteve torna a col·locar-li la mà sobre la cuixa. Violentada)* Perdona. No sé què em passa.

ESTEVE (*sense retirar la mà*)- No saps què et passa? Jo sí que ho sé. M'ho acaba de dir un ocellet. (*Li passa l'altra mà pel clatell i li fa un petó a la boca*).

TXELL (*sobresaltada*)- No, un ocellet, no. No, sisplau... Tot és tan contradictori... Ho sento. Però, t'ho puc explicar. (*amb el to evocatiu més cursi*) Quan era una nena vaig recollir un ocellet que havia caigut d'un arbre del jardí. Jo era molt petita i no arribava a la branca del niu. El pobrissó tremolava de fred i el vaig entrar a casa. La mama em va donar un platet i em va dir que hi posés molletes de pa sucades amb llet, però l'ocellet era tant petit que no sabia menjar-les. Em vaig posar una engruna de pa als llavis com si fos la mare ocell. Llavors sí que va voler menjar. Em feia pessiguets als llavis, era tan vulnerable... tant poqueta cosa. Perdona'm.

ESTEVE- El meu petó t'ha recordat a la cria d'ocell?

TXELL (*silenci asseveratiu*)- Ho sento... Necessito temps.

ESTEVE- Temps!? No et puc donar temps. Cada vegada em faig més petit. Com més temps et doni, més m'assemblaré a l'ocellet.

TXELL (*cobrint la boca de l'Esteve amb els dits*)- No em pressionis.

La Txell marxa. Fosc.

Consultori del Doctor Farrús. L'Esteve i Txell entren.

ESTEVE- Bona tarda, sóc l'Esteve, el fill d'Encarnació Lozano.

DOCTOR- Tant de gust. Sóc el doctor Farrús. La revista mèdica National International Medical Review of Catalonia ha publicat una estadística: "9 de cada 10 metges estan d'acord en què un de cada deu metges és

idiota" (*Riu estrepitosament*) I jo no vaig ser cap dels enquestats.

(*Continua rient*) Vostè és un crack de l'humor.

ESTEVE- Li presento la Txell. La meva dona.

DOCTOR- El felicito.

ESTEVE- És necessari que porti guants?

DOCTOR- És una qüestió de profilaxi i (*a la Txell*) disculpi'm la cruesa del terme.

TXELL- Fins ara només s'havia fet visitar per metges de medicina general, però és un cas tan específic, i no li han trobat remei.

ESTEVE- Físicament em sento bé, però psicològicament estic enfonsat. Fa cosa de deu mesos vaig notar que la roba m'anava grossa, llarga. Dues setmanes després es va fer evident, m'estava fent petit. El metge de capçalera va calcular que perdia dos centímetres d'alçada a la setmana. Fins ara el ritme de decreixement s'ha mantingut regular: uns quinze centímetres cada dos mesos.

DOCTOR- Comenti'm el problema

ESTEVE- Ho acabo de fer.

TXELL- Quin es el seu diagnòstic, doctor?

DOCTOR- No voldria precipitar-me i cometre l'error equivocat.

TXELL- És clar que no.

DOCTOR- El meu diagnòstic és... que no m'és possible definir el veritable problema, i, per tant, sospito que no hi ha veritable problema, però d'això no n'estic gaire segur.

ESTEVE- Com que no hi ha problema?

DOCTOR- No s'alteri. Ja li he dit que no estic gaire segur que no hi hagi un veritable problema.

ESTEVE- Em faig petit, no ho veu? Què serà de mi?

DOCTOR- Si vostè hagués cursat la carrera de medicina sabria de sobres que és molt difícil de fer prediccions, sobretot quan són pel futur.

TXELL- Però alguna solució hi ha d'haver.

DOCTOR- Només ens queda esperar un miracle. *(Pausa)* No és que cregui en els miracles, però sovint m'hi emparo. I cregui'm, funciona.

ESTEVE- Potser no hauríem d'haver vingut.

DOCTOR- Marxem?

ESTEVE- Necessito una segona opinió.

DOCTOR- Espera jove, jo mateix li dono una segona opinió. A veure... Mmm... Sí. De la mateixa manera que una esponja plena d'aigua, els àtoms són plens de buit. Em segueix? Si fos possible extreure tot el buit que contenen els àtoms d'un individu, esprement-lo com l'aigua de l'esponja, el subjecte de mida normal quedaria comprimit, reduït a la mínima expressió, com una puça antropomòrfica. Què li sembla?

TXELL- Però doctor, si el subjecte perdés el buit que contenen els seus àtoms, es reduiria, però mantindria el pes, oi? I l'Esteve ja ha perdut trenta quilos.

DOCTOR- Molt bona apreciació, no hi havia caigut. Si hi ha pèrdua de massa, és que hi ha pèrdua matèrica. Perfecte, aleshores ens trobem davant d'un cas d'acromícria, la meva especialitat.

TXELL- Però doctor, si fos acromícria hi hauria pèrdua capil·lar, cianosi en les extremitats i una disminució total del desig sexual. Malauradament no és el cas.

DOCTOR- Correcte. M'està desarmant. Caldrà una anàlisi d'orina per establir les quantitats de toxines i antitoxines, de cretinina i anticretinina del sistema. Els resultats en informaran de l'estat del metanefridi, de les glàndules suprarenals i del porus excretor. La densitometria òssia amb àcid pirúvic permetrà valorar positiu o negatiu el balanç de calci, de fòsfor, d'àcid cítric i de carboni-14. Només així podrem descartar el tumor pituïtari.

ESTEVE- Tot això no sona gaire científic.

DOCTOR- "L'increïble home incrèdul". L'ha vist?

ESTEVE- Dic que tot això no sona gaire científic.

DOCTOR- L'he sentit perfectament, no cal que m'ho repeteixi. ¿M'està demanat que sigui científic? D'acord, siguem científics. ¿Prefereix que li digui que vostè és una aberració més de la ciència ficció? Per posar un exemple: Quan sigui 10 vegades més baix del que era en començar la història, el seu volum, en canvi serà 1.000 vegades inferior, mentre que la superfície epidèrmica haurà disminuït només 100 vegades. Em segueix? Les seves proporcions relatives no es mantindran. Per tant, el ritme metabòlic serà 10 vegades superior al normal. En aquestes condicions hipotètiques de reducció, el cos humà és inviable com a estructura orgànica. L'excés de calor generada el conduirà a una mort segura. Això és ser científic. ¿Li agrada més veure-ho d'aquesta manera? *(Esteve fa que no amb el cap)* Perfecte, comença a cooperar.

Jo sóc dels metges partidaris que el pacient sàpiga tota la veritat. Espero que vostè sigui dels pacients partidaris que el metge sàpiga tota la veritat (*Esteve fa que sí amb el cap*). És convenient que entengui que durant el procés de reducció, vostè experimentarà diverses fases: eufòria, somnolència, insomni, fatiga, letargia, depressió econòmica, afàsia, al·lucinacions, atur, falta de liquidesa, irritabilitat, agressivitat, psicosi, ideació suïcida i buit existencial. Però no vull que pateixi, el medicarem. I recordi que, en mi, vostè té més que un especialista, té un company de lluita, té un amic.

La Txell fa un senyal al metge per indicar-li que vol parlar amb ell en privat, al marge de l'Esteve.

TXELL- Doctor.

DOCTOR- Sí, Meritxell?

TXELL- Estic preocupada.

DOCTOR- Sincerament, motius no n'hi falten.

TXELL- És tot... la seva actitud ha canviat tant. Renega de la televisió. No em vol portar a les festes que ens conviden. De fet, ni tant sols vol assistir-hi.

DOCTOR- Mhm.

TXELL- Rebutja sortir al suplement en català de les revistes del cor.

DOCTOR- Les malalties també són un cop dur per a les famílies.

TXELL- Jo faig el que puc per ell.

DOCTOR- Qui fa el que pot no estar obligat a més.

TXELL- L'Esteve diu que s'avergonyeix del passat. Potser he estat jo, que l'hi he demanat massa. He insistit tant... Sempre he tingut moltes expectatives posades en el nostre matrimoni...

DOCTOR- Ni parlar-ne, Meritxell. No és bo culpar-se. Els especialistes en la matèria consideren que en aquests casos és absurd buscar responsables, em segueix?.. Per aquí, sisplau (*agafa la Txell pel braç i marxen*).

L'Esteve es queda sol.

ESTEVE- És clar que m'avergonyeixo del passat. Ja fa quasi un any que no despenjo el telèfon, no responc mails, no concedeixo entrevistes ni accepto homenatges, no participo en tertúlies, no venc exclusives ni surto a la tele, fins avui. Aquest matí he anat a l'hospital per fer-me les ressonàncies i m'he trobat una pila de periodistes esperant a la porta. No podia estar més indignat, m'he dirigit cap a la betacam més propera, disposat a cagar-me amb tothom en directe, però el del micro se m'ha avançat. "Niño, ¿Qué es lo que te gusta más del circo?". Després, una dotzena de cretins vestits de pallaso han reunit tots els nens malalts de la planta i han començat a repartir entrades davant de les càmeres. (*Ensenya una invitació*) Aquesta me l'han donada, a mi. (*Pausa*) Amb el circ ha arribat la diversió i la fantasia a la ciutat, però és obvi que els nens ingressats no podran venir. Suposo que els papes i les infermeres simpàtiques aprofitaran les invitacions.

Soroll de fira i atraccions, canalla. L'Esteve, bocabadat, mira a banda i banda les atraccions. El sorolls i la música es perden i comença a sentir-se el cant d'una dona fent escales per escalfar la veu.

ESTEVE- Una intuïció m'obligava a buscar la procedència d'una música. Vaig auscultar totes les rulots, tendes i casetes de fira. I, per fi, a l'últim racó, el cant es va fer més nítid, la veu cristal·lina. Havia localitzat la caravana i al voltant tres elefants que paraven l'orella i el goril·la emocionat que escoltava eixugant-se les llàgrimes. "El Gran Tigre Albino" ronquejava seguint el compàs. Les puces havien baixat del llom dels gossos ensinistrats i saltaven a cada nota. Els cervatells s'apropaven cautelosos i els conillets i els pardals; i les males herbes florien en harmonia. El paradís era davant els nostres ulls. Una esclatxa irresistible de llum s'obria entre les fustes de la caravana i m'hi vaig atansar. *(Un focus de llum sobre la paret: es projecta l'ombra de l'Esmeralda)*. Hi vaig veure una noia perfecta en un món perfecte, a la nostra mida. Una força desconeguda em va empènyer a fer la primera passa *(Dins el mateix cercle de llum a la paret, apareix l'ombra de l'Esteve que interacciona amb la de l'Esmeralda)*. Bona tarda.

ESMERALDA- M'has espantat.

ESTEVE- No era la meva intenció.

ESMERALDA- Vull dir que... que sempre és una sorpresa agradable trobar algú com tu, saps? Com nosaltres.

ESTEVE- Véns per aquí sovint?

ESMERALDA- No vinc per aquí, visc aquí.

ESTEVE- Vius per aquí molt sovint?

ESMERALDA- Aquí dins, sempre. A la ciutat, un cop l'any, per la festa major.

ESTEVE- És... és estrany em sento molt proper a tu, tot i que no ens coneixem.

ESMERALDA- Sí, ho noto. Jo també ho noto.

ESTEVE- Ja no creia en l'amor a primera vista però, però-

ESMERALDA- Vine. T'ensenyaré el circ per dins.

ESTEVE *(a públic)*- I la vaig seguir.

L'Esmeralda mostra a l'Esteve la parada dels monstres on treballa. De la mateixa manera que en l'anterior diàleg, les ombres de les bèsties dins les respectives gàbies es projectaran a la paret.

ESMERALDA *(davant la primera gàbia)*- És una sirena, saps?.. autèntica.

ESTEVE- Dignes-li que canti.

ESMERALDA- No entén què diem.

ESTEVE- No és d'aquí?

ESMERALDA- El seu coeficient de la intel·ligència està per sota del nostre. Semblant al llobarro. És... és idiota, saps?

ESTEVE- I no canta.

ESMERALDA- Cantava. Però li agafaven moltes angines, pels canvis de temps, i li vam extirpar... les amígdals. Des de llavors no canta. Es veu que les sirenes per cantar fan vibrar les amígdals, però el metge no ho sabia. Ara ha de fer servir les cordes vocals.

SIRENA *(cantant)*- Oh, gavina voladora que voleies sobre el mar.

ESMERALDA- És molt de la nova cançó.

ESTEVE *(espantat pel que conté la segona gàbia)*- És viu allò?

ESMERALDA- Creiem que sí. És diu "Hallucigenia" i ve del Càmbric.

ESTEVE- D'on?

ESMERALDA- No és d'un lloc, és d'un temps. Fa més de 500 anys, com al Paleozoic o així. Però els que entenen de ciències no es posen d'acord. O és un animal sencer, o és un tros d'animal, saps? Com una cua de sargantana que es belluga sola.

ESMERALDA (*assenyalant la tercera gàbia*)- Vine. Veus aquell?

ESTEVE- Un gos.

GOS- Mèeeeu.

ESMERALDA- A cada funció el llancem des de la cúpula de la carpa i casi sempre cau de quatre potes. A part dels problemes d'identitat, pateix un fenomen. (*Durant aquesta explicació se sotmet al "gos-gat" a diverses proves -molt agressives- similars a les que experimenten els dibuixos animats de la Warner Bros. Per exemple: cops de massa, electrocucions, caiguda d'objectes molt pesats –mall, caixa forta- sobre el cap, explosió de cartutxos de TNT...*) Està immunificat al dolor, saps? No nota res de res, és insensible.

ESTEVE- Pobre.

ESMERALDA- Per què pobre? (*Pausa*) Segueix-me. Encara et vull ensenyar una cosa més.

ESTEVE (*horroritzat de contemplar la quarta gàbia, se senten els crits de ximpanzés, però en l'ombra només és distingeixen tres ampolles de sabó líquid i detergent*)- Déu meu! És real?

ESMERALDA- Sí.

ESTEVE- Mare meva, Qui ha permès aquesta abominació?

ESMERALDA- És art.

ESTEVE- No. És execrable.

ESMERALDA- Els vam comprar a un col·leccionista japonès. Són l'obra d'una artista que es dedica a "jibarizar" cries de mico i introduir-les dins d'ampolles de detergent. Pel mateix forat, l'artista, fica dos tubets: un pel menjar de animal i l'altre per... l'excreció, saps? La caca. Si el bitxo prospera, creix amb la forma de l'ampolla. Quan el mico ja és prou gros, l'artista el treu de l'envàs i el ven a qualsevol galeria d'art, el mico. L'envàs el posa a reciclar. És una artista molt compromesa.

ESTEVE- Em sembla que m'estic marejant.

ESMERALDA- Sortim fora.

A l'exterior, el grill canta. Se sent, molt esmorteïda, la música de la fira, les rialles i els crits dels nens. De l'altra banda del turó arriba l'Esteve, ha trobat el prat ideal.

ESTEVE *(a l'Esmeralda, que va endarrerida)*- Vine, des d'aquí es veu la lluna. Es preciós.

ESMERALDA- Ja vinc, ja vinc.

L'Esmeralda apareix pel mateix camí que l'Esteve. Coixeja d'un peu, és una mica geperuda i no té un rostre gaire afavorit.

ESTEVE- T'agrada?

ESMERALDA- Molt. *(Emocionada)* Gràcies, Esteve. Ha sigut tant divertit. M'ho he passat molt bé muntant a cavall, saps? Llàstima que s'hagin acabat les fitxes *(Seu a la gespa)* Però és igual, fa una lluna preciosa. Vine al meu costat.

ESTEVE (*seu*)- No imaginava que podria tornar a ser feliç, Esmeralda.

(*Li col·loca una floreta entre els cabells*) Tens uns ulls, d'un verd preciós.

¿És aquest el motiu del teu nom?

ESMERALDA- No, no del tot.

ESTEVE- S'hi reflecteix la lluna com en dues llacunes. "El goig abriva la creixença del desig./ No hi ha cap llac tan clar com els teus ulls/ ni cap vent tant subtil com els teus dits."

ESMERALDA- Oh.

ESTEVE (*a públic*)- En aquestes situacions Martí i Pol és infal·lible.

ESMERALDA- Esmeralda és un nom artístic.

ESTEVE- M'agrada.

ESMERALDA- "Esmeralda y Cuasimodo, dos en uno". Així em presenten.

ESTEVE- És cruel. No permetré que tornin a dir això de tu.

ESMERALDA- Només és un... un reclam, saps?.

ESTEVE- Intolerable. Per què hem de viure així? És tant trist.

ESMERALDA- No diguis tristesa.

ESTEVE- I no és trist? Som monstres, a uns els fem riure i als altres, llàstima.

ESMERALDA- Jo... jo mai no m'havia considerat digna de llàstima.

ESTEVE- Ee... és clar que no. Perdona. Conservo l'instint de crítica social de quan treballava a la tele, saps? (*Pausa*) Ho sento. Era un humorista molt mordaç i polèmic, crec.

ESMERALDA- Ni tu ni jo som dignes de llàstima. Ets un home molt especial, saps? I si per fora ets especial, per dins ets únic.

ESTEVE- Gràcies.

ESMERALDA- Pensa que hi ha persones altíssimes que per dins estan buides.

Has de recuperar la confiança en tu mateix, perquè el valor de les persones és en el seu interior i tu tens un interior immens, encara que per fora siguis petit.

ESTEVE- Amb tu, la meua vida ha deixat de ser un absurd. Et donaré motius per estar orgullosa de mi. Analitzaré tot el que m'està passant i escriuré sobre el tema, escriuré un best-seller. Tornaré a la tele. Faré documentals i programes sobre literatura.

ESMERALDA- Sí.

ESTEVE- I m'estimaràs sempre?

ESMERALDA- Sí.

ESTEVE- No em rebutjaràs?

ESMERALDA- No. Per què hauria de fer-ho? Sóc feliç.

ESTEVE- Perquè continuaré fent-me petit i arribarà un dia que seràs una geganta per mi. *(Silenci)* Digues que no em rebutjaràs.

ESMERALDA- No et rebutjaré.

Es besen apassionadament.

ESTEVE *(a públic)*- Fins al dia que em va rebutjar.

ESMERALDA- No em guardis rancor. Ara per ara la meua vida és molt complicada, saps?

ESTEVE *(a públic)*- Jo havia encongit molt.

ESMERALDA- I ja saps que actualment intento concentrar-me en la meua carrera.

ESTEVE (*incrèdul*)- És clar

ESMERALDA- D'acord, t'ho puc explicar, (*amb el to evocatiu més cursi*)
quan era una nena vaig recollir un ocellet que havia caigut d'un arbre—

ESTEVE (*a públic i mentre l'Esmeralda continua parlant*)- Sí, les dones tenen un gran cor, però només pel que volen. Totes socorren un ocellet indefens com a mínim un cop a la vida, però mai no s'apiaden d'un pobre desgraciat com jo que també té les seves necessitats.

ESMERALDA- --del jardí, saps? Jo era molt petita i no arribava a la branca del niu. El pobrissó tremolava de fred i el vaig entrar a casa. La mama em va donar un platet i em va dir que hi poses molletes de pa sucades amb llet, però l'ocellet era tant petit que no sabia menjar-les. Em vaig posar una engruna de pa als llavis com si fos la mare ocell. Llavors sí que va voler menjar. Em feia pessiguets als llavis, era tan vulnerable... tant poqueta cosa (*S'alça i marxa*).

El trencament amb Esmeralda ha estat un cop molt dur. L'Esteve truca a la mare. Aquest torna a aparèixer emmarcada rera el quadre. El "cirurgià titellaire" l'està operant -un lifting, per exemple.

MARE- Sí?

ESTEVE- Sóc jo, mare.

MARE- Esteve? Nen?

ESTEVE- Sí. Em sents?

MARE- Sí.

ESTEVE- Hola.

MARE- Et sento molt apagat.

ESTEVE- És que estic apagat.

MARE- Sempre igual, eh. El dia que em truquis content pensaré que m'han canviat el fill. Has de ser optimista. Si plores perquè has perdut el sol, les llàgrimes no et deixaran veure les estrelles. Esteve, hi ha dies que el sol surt per a tothom, però n'hi ha d'altres, la majoria, que el sol no és visible, però cal que el tinguis present, per mitjà de les antenes espirituals.

ESTEVE- Antenes? Em veus com un insecte?

MARE- No. Tots tenim antenes espirituals. *(Pausa)* Jo tinc antenes, tu tens antenes, fins i tot el doctor Farrús té antenes. Per cert, que et vol portar a un congrés internacional.

ESTEVE- Ah.

MARE- El doctor Farrús exposarà el teu cas i es crearà una comissió europea de metges. Diu que només cal recaptar els diners. Ho veus?

ESTEVE- Tant és.

MARE- No pots creuar-te de braços.

ESTEVE *(silenci)*- És per una dona.

MARE- Això millor ho parles amb la Txell. *(Pausa)* Suïssa és preciós.

ESTEVE- Una altra dona.

MARE- Per això. Aquí tot és molt maco i molt net. Sobretot els quiròfans.

ESTEVE- Com ha anat la operació?

MARE- Va divinament.

ESTEVE- Va?

MARE- Aquestes coses volen el seu temps.

ESTEVE- Suposo, que és massa recent.

MARE- No m'has entès.

ESTEVE- Havia tornat a creure en l'amor.

MARE- Mal fet. La vida m'ha ensenyat a creure només en l'anestèsia local. Ah, i en l'assegurança de vida del teu pare. Déu l'hagi perdonat.

ESTEVE- Res no em dona consol. Voldria desaparèixer ara mateix.

MARE- Desaparèixer? Tu no et pots imaginar com deixaria això a una mare.

ESTEVE- M'han fet molt mal.

MARE (*perdent la paciència*)- Mira al món hi ha dos tipus de persones.

ESTEVE- Sempre dos tipus...

MARE- I en aquest cas més que mai, perquè aquesta classificació no admet ni subtipus ni gradacions intermitges. El primer tipus de persones són emocionalment intel·ligents, són minoria. El segon tipus, la majoria, són els emocionalment incompetents. Has d'aprendre a allunyar-te d'ells.

ESTEVE (*a públic*)- Seguint el seu consell, hauria de penjar immediatament. (*A la mare*) L'Esmeralda és diferent a les altres dones. És una nan.

MARE- Una "enanita". No vull sentir més detalls obscens ¿Què pretens, que m'ho imagini? Tot això millor que li comentis a la teva dona.

ESTEVE- A la Txell, no li importa amb qui m'he estat ficant al llit i no li importa amb qui em fiqui al llit aquesta nit, mentre no sigui amb ella.

MARE- Ets impossible (*Penja*).

En el congrés científic internacional. La Txell seu a primera fila. Aplaudiments.

El doctor Farrús se situa darrera el faristol .

DOCTOR- Tinc dues notícies, una bona i l'altra dolenta. Quina volen que els doni primer?

TXELL- La dolenta. Primer la dolenta.

DOCTOR- Molt sensata! La dolenta és que necessitem recaptar fons per la investigació i començarem ara mateix (*Treu una guardiola*). Vagin passant porquet per la fila i, de fila a fila, dibuixant una essa fins arribar al fons. Gràcies. (*Atansa la guardiola a la Txell, que té una moneda a la mà*). Endavant.

La Txell diposita ostensiblement la moneda per donar exemple a la concurrència i, amb una mirada severa, anirà seguint el recorregut del porquet controlant els donatius del públic.

DOCTOR- I ara la bona. Permetin que en el moment contemporani d'ara mateix els comenti aquest tema de rabiosa actualitat. Quan el cas del ciutadà Esteve va ser presentat a la comunitat científica la rebuda va ser de desconcert general ans al contrari (*pausa*), perdó, de bell antuvi. A hores d'ara puc afirmar i afirmo que l'Esteve ha passat de ser vist pels meus ulls amb desconcert, a ser admirat com a meravella evolutiva. Tanmat... nogensmenys observin això (*assenyala la típica il·lustració darwinista del mico a l'home*) A tots nosaltres ens és molt familiar la representació canònica de l'evolució, aquesta imatge àmpliament difosa de la marxa del progrés en fila índia, el producte de la qual és la millora del producte com a tal. Però ningú no ha desvetllat encara l'interrogant. (*Dibuixa un interrogant davant la fila d'hommos i australopitecus*). Després de l'hommo sapiens sapiens, què? Però siguem científics

(*esborra l'interrogant i dibuixa un x*), l'interrogant esdevé incògnita. I així queda. Em segueixen? (*converteix l'explicació genètica en un absurd problema d'àlgebra*) Per un accident imprevist es dóna una mutació cromosòmica anòmala en algunes de les parelles del total de cromosomes (*escriu a la pissarra: 1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19 i 23*"), és a dir, els primers. Em segueixen? (*Es treu un mitjó*) Aquest accident imprevist provoca que (*es col·loca el mitjó a la mà*) en el moment de replicació de l'ADN, -atenció a la metàfora gràfica- els cromosomes es retrotraquin (*gira el mitjó, el dins a fora*). Em segueixen? Un per un, els cromosomes es retrotrauen fins a la seva totalitat (*A través d'unes multiplicacions sense sentit va introduint totes les xifres que havia escrit a la pissarra dins un parèntesi, -per exemple 7, 11, 13, 17, 19, 23x(1, 2, 3, 5)*) i així desembarassem la incògnita. Com vostès saben qualsevol cosa entre parèntesi és ignorable. Per tant (*esborra el parèntesi*), la incògnita queda aïllada. Observen la coincidència? (*Compara la x que ha quedat sola després d'esborrar el parèntesi amb la x de la marxa del progrés*) Segons les proves llurs mmm... arreu i els sengles estudis que he dut a terme, àdhuc es demostra que la mutació genètica de l'Esteve és un cas molt clar d'anticipació evolutiva. Espero que aquesta explicació els serveixi... A mi em serveix. (*Pausa*) L'Esteve és l'home del futur que ha caigut per casualitat al segle XXI. Poden estar segurs que aquesta nova interpretació neix a partir d'un cúmul d'evidències de pes, i no a partir de cap desig a priori de passar a la història com un reformador radical, un segon Darwin.

La Natura, que és sàvia, en mig milió d'anys tendirà a què les societats siguin formades per adults reduïts i això és un procés inaturable. No és per evitar-ho que recullo fons, ho faig en pro d'una causa superior. Cal dinamitzar l'Esteve. És urgent investigar la manera de poder-se comunicar amb ell quan no sigui més gros que un àtom i l'introduïm a l'accelerador supercol·lisionador de partícules subatòmiques. En un acte de generositat sense precedents, la comunitat científica projecta compartir amb tota la humanitat el seguiment constant de l'Esteve obrint un canal via digital de vigilància intensiva, vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana. Perquè la informació que ens podrà subministrar serà extraordinàriament valuosa per ampliar els plans d'estudis dels nens i nenes d'ambdós sexes que cursen la ESO. *(La Txell aplaudeix)* L'Esteve és l'escollit per localitzar el Sant Grial de la física i portar-nos davant la Gran Teoria Universal de la Unificació dels Camps, la flama del coneixement que ens mancava. Meritxell, sisplau.

La Txell entra amb una capsa de sabates amb perforacions a la tapa --semblant a les capsas on es crien cucs de seda. Lliura la capsa al doctor.

DOCTOR- Ara senyores i senyors amb tots vostès el nostre Prometeu, l'Esteve, l'heroi mediàtic--

TXELL *(xiuxiueja a la capsa)*- Esteve, ara obrirem la capsa.

DOCTOR- --medalla al mèrit humorístic de la Generalitat. *(Obre la capsa. Dins hi ha l'Esteve que saluda la concurrència)*. Un, dos, tres. Salta! *(L'Esteve cau de cap a la taula) Vaja. (L'Esteve s'alça)*. Meritxell,

podries posar algun objecte al costat de l'Esteve per tal que puguem comparar mides.

La Txell s'apropa amb una capsa plena de joguines i en va posant al costat de l'Esteve.

DOCTOR- Quantes joguines...

TXELL *(continua fent provatures, posant ossets de pelfa i biberons al costat de l'Esteve)*- Bé, sí. Jo, nosaltres... buscàvem una criatura. Quan tot anava bé, era l'únic que desitjàvem amb totes les forces. Però la situació ha canviat, potser no és el millor moment.

DOCTOR- T'entenc. Potser més endavant?

TXELL *(gens convençuda)*- Potser més endavant... .

DOCTOR *(procurant recuperar la seriositat)*- Esteve, en el fons tots t'envegem. D'ara endavant seràs el primer espectador de la revolució científica a venir. Aprofita aquest privilegi. El futur és pels que l'entenen. *(Pausa)* Per començar, he tret tots aquests llibres de la biblioteca de la Universitat Politècnica perquè et vagis introduint en l'apassionant món de les partícules subatòmiques. Felicitats, Esteve. *(Aplaudeix a l'Esteve)*. I aquí dono per acabada la ponència que fa una estona he donat per iniciada *(Es disposa a marxar. Es gira cap a l'Esteve)* Aquí tens les claus del cotxe *(les hi dóna)* i les piles *(ídem)* Ah, i tingues present que el préstec bibliotecari és fins al dia quinze.

L'Esteve, mira al seu voltant, ha quedat sol. Es dirigeix a la Barbie.

ESTEVE- Hola *(S'atura i torna enrera)* Ens coneixem?.. M'ho havia semblat, em dic Esteve. I tu? *(Silenci)* Ets una noia molt tímida... No

penses dir-me el teu nom? *(Silenci)* Et fas la interessant? *(Li acarona la cabellera, en silenci. De sobte l'agafa pels cabells)* T'ho deus estar passant molt bé ¿Ja ho sap el teu nòvio que ets una escalfabraguetes? *(Pausa)* Seràs puta *(Propina una bufetada a la nina que la fa caure a terra)* Puta! *(L'agafa pels peus i la rebot contra el terra. La mira en silenci)* Vols prendre alguna cosa? No? Vols que posi música? *(Dóna corda i obre una capseta de música)* Véns molt sovint per aquí? T'importa si et faig companyia? *(Seu a terra al costat d'ella)* En el fons m'agraden les noies tímides. Vols prendre alguna cosa? No. Prefereixes que ballem? *(L'agafa per la cintura i fa uns quants passos de ball)* Estàs molt tensa *(Continuen ballant)* Has d'aprendre a relaxar-te. Vine. *(Aconsegueix fer-la seure en una cadireta, doblegant-li la juntura entre el cos i les cames).* Millor? Vas plena de pols. *(Mentre l'espolsa li acaricia un pit)* Amb aquests pits tant fermes no deus necessitar sostens *(Pausa)* Perdona, no hagués hagut de fer-ho *(Acaba d'espolsar-li la roba)* Així. *(Pausa)* Portes un vestit molt bonic. T'importa si te'l descordo? *(Fica la mà per l'escot de la brusa).* T'agrada?.. *(Continua palpant-la)* No tens mugrons! Un error imperdonable...

L'Esteve s'agenolla entre les cames estirades de la nina. Li puja les faldilles lentament, mentre li acaricia les cuixes. Li baixa les calcetes i enfonsa la cara al sexe –bé, on la nina tindria el sexe si no fos un tros de plàstic asexual.

Totes les visions (i situacions dels personatges) que seguiran fins la pàgina 41 no pretenen ser capítols enfilats successivament. Cal concebre'ls com a caos per crear una entitat nova: el somni (nusos, bucles, turbulències...).

*Sona una gravació força defectuosa, és la Txell que repeteix un cop rera l'altre:
"Aquesta vegada és l'amor definitiu, aquesta vegada és l'amor definitiu,
aquesta vegada és l'amor definitiu..."*

Entra la Txell amb unes revistes pornogràfiques.

TXELL- Esteve... *(Li dona les revistes)* Té, aquestes sí que són de debò
(Li agafa la Barbie)

ESTEVE *(les fulleja amb certa incomoditat)*- Et molesta?

TXELL- A mi no em molesta gens. El que no entenc és que elles no es queixin.

ESTEVE- Com pots dir-me aquestes coses després de cinc anys de viure junts.

TXELL- Els cinc anys no hi tenen res a veure.

ESTEVE- Evidentment que no, podrien ser cinc dies.

TXELL *(amb un somriure)*- Sí.

ESTEVE- Tens una brossa a la galta. *(La Txell anirà fregant-se per netejar-se)* No, A l'altra banda. No, al costat del llavi. Més amunt. No tant, més avall. Sí. No, encara la tens. Ara. *(La Txell té la brossa a la mà)*
Què era?

TXELL- Sembla un trosset de roba.

ESTEVE- La màniga de la meva camisa vermella de sortir a la tele.

(Txell marxa) Txell! Espera! Txell! Txell, on sóc?

Es projecta o es despenja un quadre d'un castell impossible d'Escher. En el punt més impracticable de l'arquitectura hi ha una fletxa vermella i una etiqueta que diu "Vostè està aquí."

OFF PRESENTADOR- Els finalistes són: Sienfield, Billy Crystal, Roseanne, David Lettermann and Esteve.

OFF PRESENTADORA (*obrint un sobre que li ha donat el senyor*)- And the Emmy goes to: ¡¡¡Esteve!!! (*Ovació d'aplaudiments*)

MARE (*rera el marc del quadre, des d'on sempre s'ha dirigit telefònicament a l'Esteve*)- Esteve? Em sents? Esteve!! Aagh! (*el crit de la mare provoca que se li despengin els liftings. Tota la pell de les galtes i la papada cau endavant. En un instant passa d'un cutis brillant i tens a tenir una cara plena de penjarelles, tipus gall d'indi*) Aaagh!!! Socors!! Infermera!

ESTEVE- Mare! Què tens?

MARE- No has de patir per mi. Infermera!! Infermera, cridi al doctor!!

ESTEVE- M'espantes.

MARE (*Parlarà mentre el doctor manipulador del titella li vagi estirant la pell. La pot anat clavant al marc rera el que apareix la mare i deixar la cara de la dona tensa com una pandereta*)- D'això parlàvem, no has de tenir por. El futur també pot ser esperan- Aagh! (*crit de dolor per la intervenció a pèl que li estan practicant*) Aagh! (*Pausa*) Fill, hi ha dos tipus d'operacions de cirurgia estètica. Les del tipus A cicatritzen. Acabo d'experimentar el tipus B. (*Pausa. Aquí apareix el Senyor i comença a parlar. La resta de text de la mare se sentirà vagament en el rerafons*) Però ara, tu ets el més important. Necessites que algú et recordi que el futur també pot ser esperançador si t'hi forces. Esteve, et posaré un exemple: Les persones són com instruments de música. Ho entens? Tu ets un violí -no arribes a Stradivarius, però ets un violí ben digne-. Des

que tens la malaltia s'han trencat algunes cordes -una, dues, potser tres. ¿Però diries per això "com que el violí està trencat la música ha deixat d'existir"? No! És clar que no. La música és com l'esperança, viu al marge de les coses destructibles. M'explico? *(Pausa)* Mira, Esteve, no m'agrada repetir les coses, però fes el favor de buscar la llum al final del túnel. Vés cap a la llum, Esteve, vés cap a la llum *(La mare penja)*.

Apareix un gran llençol blanc.

SENYOR *(d'entre els llençols)*- Bona tarda, senyora. Em permet una pregunta: Es considera una persona i/o idealista i/o realista i/o ambdós i/o considera tot plegat una mentida falsa i/o enganyosa?

TXELL- Efectivament els nanos són el nostre demà. Com a pedagoga que sóc considero que una educació sòlida és l'eina per millorar el món. Sí, jo vull canviar el món i he començat centrant-me en el meu marit, ja sap l'eruga...

SENYOR- L'eruga?

TXELL- Que es converteix en papallona...

SENYOR- Ah, idealista. Perfecte. Em permet una segona pregunta: Està satisfeta del detergent que utilitza? *(La Txell fa que sí)* Els llençols semblen nets. Aparentment la blancor és insuperable, però acompanyi'm. Per aquí, sisplau.

Desapareixen per l'esclatxa d'on han sortit. Al fons de l'escenari penja una xarxa blanca amb una trama molt gruixuda darrera d'aquesta hi ha l'Esteve atrapat.

SENYOR- Aquestes són les fibres del teixit. Diria que els llençols són nets?

ESTEVE (*Cridarà durant la conversa de la Txell i el senyor sense que cap dels dos el senti*)- Txell! Txell! Sóc aquí!

TXELL (*Admirada*)- No és clar.

SENYOR- Indubtablement. (*Assenyalant l'Esteve com si es tractés d'una taca*) S'aprecien corpuscles de ronya. Focus de merda que atrauran els àcars i les bacteries. I vostè no vol això per a la família, oi?

TXELL- Evidentment.

SENYOR (*Amb un mocador comença a fer moviments de prestidigitador*)– Doncs pari atenció a la força de les partícules hidroactives que penetren profundament en les fibres i actuen directament allà on altres no arriben, al cor de les taques més difícils.

¡Fosc! Sona una caos estrident de rialles i frases repetides “Aquesta vegada és l'amor definitiu, aquesta vegada és l'amor definitiu, aquesta vegada és l'amor definitiu...” “Vull anar Calella, vull anar a Calella, vull anar a Calella” “Procreació és felicitat, procreació és felicitat, procreació és felicitat”. “No hi ha cap mal en vendre l'exclusiva, no hi ha cap mal en vendre l'exclusiva”. Torna la llum i tot continua com al principi del somni: l'Esteve –com pot- s'està beneficiant la Barbie.

La Txell entra, aparta la Barbie i fa lloc sobre la taula. Porta una capsa de cartró que diposita col·loca al costat de l'Esteve. Comença a fer el pessebre

ESTEVE- Has anat al quiosc?

TXELL- Ha trucat l'Arnau per desitjar-nos bones festes.

ESTEVE- Vaja.

TXELL- Doncs, m'ha preguntat si t'agradaria sortir al programa especial d'Any Nou.

ESTEVE- Ni parlar-ne, és vol aprofitar de nosaltres.

TXELL- És per una bona causa.

ESTEVE- L'audiència?

TXELL- No, és una telemarató a favor del malalts amb deliris de grandesa. Jo atendria el telèfon de les donacions. Seria tan maco. Li he dit que pot comptar amb nosaltres.

ESTEVE- Doncs truca per dir que no. *(Pausa)* M'has comprat les revistes? Sí o no?

TXELL- Encara has de llegir els llibres del doctor Farrús.

ESTEVE- No les has comprat.

TXELL- Faria el que fos per tu.

ESTEVE- Faries l'amor amb un altre home?

TXELL *(Pausa)*- M'estàs demanat que ho faci amb un altre home?

ESTEVE- No ho sé. Creus que això ens podria ajudar?

TXELL- Mm.

ESTEVE- Com a parella.

TXELL- Bé...

ESTEVE- Ho trobaries molt fora de lloc, si t'ho demanés?

TXELL- Bé... suposo que pot arribar a ser comprensible.

ESTEVE- Sí?

TXELL- Suposo que sí.

ESTEVE- És clar que no t'estic demanant que ho facis amb un altre home! Voldria que ho fessis amb mi!

TXELL- Estàs obsessionat.

ESTEVE *(a públic)*- No ha comprat les revistes. *(Pausa, recarregant-se de mala llet)*. Per què has de fer el pessebre?

TXELL- Preservar les tradicions és maco.

ESTEVE- Farem cagar el tió?

TXELL- Als nanos, els agrada.

ESTEVE- Quins nanos?

TXELL- Per què ets tan estricte? Sembles el de la pel·lícula.

ESTEVE- Què dius?

TXELL- "L'increïble home inflexible".

ESTEVE- Però si no la vas veure.

TXELL *(desembolica una figura. Imposta una veu greu, masculina i juga amb la figura)* Esteve, per què ets tan inflexible? *(Riu)*.

ESTEVE- Deixa'm.

TXELL *(amb veu de Sant Josep i movent la figura)*- Hauries de ser més flexible, pensa en mi. La meva dona volia arribar verge al matrimoni. M'hi caso, amb ella embarassada d'un altre i diu que pretén continuar sent verge després del part.

ESTEVE- Com a humorista fas pena.

TXELL- És una broma teva.

ESTEVE- Era molt diferent quan la deia jo.

TXELL *(Fent veure que és Sant Josep qui parla i es mou)*- Quin mal humor. Et recordo que és Nadal. Celebrem que sóc pare, putatiu, però pare. Vols un puret?

ESTEVE *(Dóna una empenta a la figura)*- A la merda.

TXELL *(Riu)*- Només és una figura de fang.

ESTEVE- Com pots pensar en celebrar res amb els problemes que tenim?

TXELL- El metge ho va deixar ben clar, després de la fase de buit existencial, venia la fase d'agressivitat. Aquí la tenim. O era al revés?.. Esteve, jo només procuro ser comprensiva.

ESTEVE- Gràcies.

Txell marxa.

L'Esteve s'atansa al nen Jesús, mira al seu voltant i s'agenolla.

ESTEVE (*Amb un nus a la gola*)- Jesusito de mi vida tu eres niño como... como los niños. Si existeixes, per què ets tan indiferent al sofriment dels teus fills? Què en faràs, de mi? Només una resposta, sisplau. En què t'he ofès jo, que no t'hagin ofès els altres? L'Arnau o la meva dona. Quantes proves més hauré de passar? O potser no és una prova que em fas a mi, potser és una lliçó per als que m'envolten. Perdona'ns. Jo rectificaré. Ja ho he entès i rectificaré. Si us plau, torna'm a fer gran. Rectificaré. De fet, sóc força bo rectificant, ni que sigui rectificant a última hora. Però torna'm a fer gran, si us plau, si us plau. Ho he entès, ara ja està. Torna'm a fer gran, per favor, a canvi del que vulguis. Només et demano una resposta, un senyal, una esperança. T'ho prego, un senyal.

Aleshores "màgicament" s'encenen els llums de nadal del Pessebre i sona una nadala.

ESTEVE- Al·leluia, un senyal (*Agenollant-se i acotant el cap demostrant respecte i subordinació a l'Altíssim*). Rei de reis... La joia m'embarga. Senyor, sóc en les vostres mans. Però tindreu fred, preneu la flassada. Per fi ha arribat l'epifania. Hi ha hagut moments de tristesa i desconsol,

però mai de desesperança. *(Silenci breu)* Estic preparat per al vostre missatge *(Silenci. Jesús continua fent la seva)* Sóc tot orelles, tot ulls, els cinc sentits amatents, frisant per la vostra revelació. Senyor, no us demano massa, només vull tornar al camí recte. Sigueu misericordiós. Assenyaleu els actes amb què us he ofès, per poder rectificar. Us juro penediment i contricció. Sóc l'Esteve, Señor, què voleu de mi? *(Pausa)* Senyor, vós que sou tot poderós, ¿no podríeu passar la infantesa i anar directament a la vida pública? Senyor? Senyor, enteneu el meu idioma. Sóc català *(S'apaguen els llumets i la música)* Dormiu? Senyor, sóc jo... Què serà de mi? *(Pausa. A cau d'orella)* Torna'm a fer gran, Senyor. Torna'm a fer gran. Torna'm a fer gran. Torna'm a fer gran... *(Res no succeeix. Encara en veu baixa)* No és exactament absurd emparar-se en els miracles, però normalment és inútil. Ho va ser. *(Lentament es fa un fosc a escena)* I m'acomio ara, uns mesos abans de la meva desaparició real, trepitjat o depredat, ofegat, no ho sé.

En la foscor se sent una veu molt llunyana.

TXELL- Esteve, para compte que ventilo l'habitació. *(Pausa)* Oxigen, per fi.

L'udol del vent augmenta.

ESTEVE- Diuen que és de nit, fa fred i el vent bufa. La llum del fanal ens permet distingir un remolí de fulles seques. També diuen que a la fulla que vola més amunt, s'hi arrapa un ésser minúscul que ha estat sorprès per la ventada. S'aboca al buit i tria saltar i esclafar-se abans que l'atzar decideixi per ell.

De cop, vent i so s'aturen en sec. S'ha acabat l'espectacle.

